

การศึกษาเปรียบเทียบ

2.1 การศึกษาเปรียบเทียบ

การศึกษาเปรียบเทียบนี้ แซคเตอร์ (Schachter) ได้ให้คำจำกัดความไว้อย่างชัดเจนดังนี้คือ "การศึกษาเปรียบเทียบหมายถึง การศึกษาวิเคราะห์ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาสองภาษา หรือมากกว่าสองภาษาขึ้นไป"¹ และยังได้กล่าวถึงประโยชน์ของการศึกษาชนิดนี้ไว้ด้วยว่า

... การศึกษาวิเคราะห์ความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างภาษาจะมีประโยชน์ต่อครูสอนภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เพราะเมื่อใดศึกษาเปรียบเทียบแล้วสามารถระบุได้ว่า มีลักษณะใดบางอย่างที่เหมือนหรือต่างกัน ในภาษาทั้งสอง ซึ่งจะกระตุ้นให้ครูสอนใคร่หาว่ามีสิ่งใดบางอย่างในภาษาต่างประเทศที่จำเป็นต้องสอนกันอย่างไรจริงจัง...²

นักภาษาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงท่านหนึ่งคือ โรเบิร์ต ลาโค ซึ่งเป็นท่านแรกที่ได้ตระหนักว่าการเรียนภาษาที่สองนั้นจะแตกต่างจากการเรียนภาษาที่หนึ่ง โดยให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการศึกษาเปรียบเทียบและการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศไว้ดังนี้ คือ

... เราอาจสันนิษฐานได้ว่า ผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศจะพบว่าในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นจะมีบางลักษณะที่ง่ายและบางลักษณะที่ยากมาก ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ลักษณะใดก็ตามที่คล้ายคลึงกับภาษาแม่ของตน ผู้เรียนก็จะเรียนได้ง่าย และลักษณะใดก็ตามที่แตกต่างจากภาษาแม่ ผู้เรียนก็จะเรียนได้ยาก ดังนั้นถ้าผู้สอนใดที่ทำการเปรียบเทียบระหว่างภาษาต่างประเทศและภาษาแม่ของผู้เรียนแล้วก็จะล่วงรู้ได้ว่า

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ Paul Schachter, "Transformational Grammar and Contrastive Analysis" Teaching English as a Second Language, A Book of Readings (New York : McGraw-Hill International Book Company, 1965), p. 269.

² Ibid.

สิ่งใดที่เป็นปัญหาในการเรียนอย่างแท้จริง และครูผู้นั้นก็จะสามารถจัดการสอนให้ดียิ่งขึ้นได้...¹

นอกจากจะมีประโยชน์ต่อครูผู้สอนแล้ว การศึกษาเปรียบเทียบยังมีประโยชน์ต่อผู้เรียนภาษาที่สองด้วย เพราะผลจากการเปรียบเทียบจะทำให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงลักษณะของภาษาที่เหมือนหรือแตกต่างจากภาษาของตน อันจะทำให้ผู้เรียนภาษาที่สองมีความสนใจที่จะเรียนรู้ และทำความเข้าใจกับลักษณะที่แตกต่างไปจากภาษาของตน จึงอาจกล่าวได้ว่า "การศึกษาเปรียบเทียบเป็นการเปรียบเทียบภาษาสองภาษาในอันที่จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาที่สอง เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น"²

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะเมื่อได้ศึกษาเปรียบเทียบภาษาทั้งสองภาษาแล้วจะทำให้สามารถล่วงรู้ถึงความยากลำบากหรือปัญหาในการเรียนภาษาที่สองได้ ดังที่ เจ.ซี. แคทฟอร์ด (J.C. Catford) ได้กล่าวไว้ว่า "การศึกษาเปรียบเทียบนี้บางครั้งก็เปรียบเสมือนวิธีการเบื้องต้นในการทำนายถึงความยากลำบากในการเรียนภาษาที่สอง"³

ยิ่งไปกว่านั้นบทเรียนต่าง ๆ ที่สร้างขึ้นจากการศึกษาเปรียบเทียบ ก็จะเป็นบทเรียนที่มีคุณค่ามาก เพราะเป็นบทเรียนที่ได้รวบรวมเอาลักษณะที่แตกต่างและคล้ายคลึงกันของภาษาทั้งสองไว้เพื่อที่จะเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงลักษณะที่แตกต่างไปจากภาษาของตนได้ง่ายยิ่งขึ้น โดยจะเห็นได้จากคำกล่าวของ โรเบิร์ต เอ. ฮอล (Robert A.

¹Robert Lado, Linguistics..., p. 2.

²S. Suktrakul, "A Contrastive Analysis of Relative Clauses in Thai-English" (Ph.D. Thesis, New Jersey : Rutgers University, 1975), p. 7.

³J.C. Catford, "Contrastive Analysis and Language Teaching", in Games C. Alatis, (editor), Monograph Series on Languages and Linguistics (Washington D.C. : Georgetown University Press, 1968), p. 139.

Hall) ที่ว่า "เนื้อหาทั้งหมดที่บรรจุอยู่ในตำราสำหรับผู้เรียนภาษาที่สองจะมีประสิทธิภาพได้ก็ต่อเมื่อได้มีการเปรียบเทียบระหว่างภาษาทั้งสองมาแล้ว"¹ ฟรีส (Fries) ได้พูดถึงเรื่องนี้ในทำนองเดียวกันว่า "เนื้อหาของบทเรียนที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดได้แก่เนื้อหาของบทเรียนที่ได้จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะของภาษาที่ต้องการจะเรียนกับภาษาแม่ของผู้เรียนอย่างละเอียดถี่ถ้วนนั่นเอง"²

จากความคิดเห็นของนักภาษาศาสตร์หลายท่านที่ได้กล่าวมานี้ พอที่จะสรุปได้ว่าการศึกษาเปรียบเทียบเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนการสอนภาษา โดยเฉพาะภาษาต่างประเทศและภาษาที่สอง ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้ใช้วิธีการศึกษาเปรียบเทียบนี้ในการศึกษาเรื่องปัจจุบันกาลในภาษาอังกฤษและภาษาไทย เพื่อที่จะได้ศึกษาวิเคราะห์ถึงความแตกต่างและความคล้ายคลึงกันระหว่างปัจจุบันกาลในภาษาทั้งสอง

2.2 การศึกษาเปรียบเทียบเรื่องปัจจุบันกาลในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

ในการศึกษาเปรียบเทียบเฉพาะเรื่องปัจจุบันกาลในภาษาอังกฤษและภาษาไทยนั้น ปรากฏว่ายังมีผู้ใดศึกษาโดยละเอียดมาก่อน อย่างไรก็ตาม ได้มีผู้วิจัยบางท่านที่ศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาอังกฤษและภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์ และได้กล่าวถึงเรื่องกาลในภาษาทั้งสองไว้บ้าง ดังนี้คือ

¹ Robert A. Hall, JR., "Contrastive Grammar and Textbook Structure", in Games E. Alatis, Monograph Series on Languages and Linguistics, p. 175.

² Charles C. Fries, Teaching and Learning English as a Foreign Language (Ann Arbor : University of Michigan Press, 1945), p. 9.

2.2.1 เจลา ไชยรัตน์

เจลา ไชยรัตน์¹ ได้ศึกษาเปรียบเทียบภาษาอังกฤษและภาษาไทยในค่านวากยสัมพันธ์ และไค้กล่าวถึงเรื่องกาลในภาษาอังกฤษและภาษาไทยไว้ว่า ในภาษาอังกฤษกาลเป็นหน่วยบังคับที่ต้องปรากฏในประโยค โดยจะปรากฏไค้ด้วยวิธีการเพิ่มคำและ/หรือการเปลี่ยนแปลงรูปคำ ปัจจุบันกาลและอดีตกาลจะแสดงไค้ด้วยการเปลี่ยนแปลงรูปคำกริยาในขณะที่อนาคตกาลจะแสดงไค้ด้วยการเปลี่ยนแปลงภายนอก คือ การเพิ่มคำเข้ากับคำกริยา ส่วนในภาษาไทยจะแสดงกาลไค้ด้วยการเพิ่มคำเข้ากับคำกริยาเท่านั้น คือไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่รูปคำกริยา คำต่าง ๆ ที่เพิ่มเข้ากับคำกริยาเพื่อแสดงกาลในภาษาไทยนี้จะเป็นหน่วยที่ไม่บังคับ คือ อาจปรากฏหรือไม่ปรากฏในประโยคไค้ ดังนั้นความแตกต่างเรื่องกาลในภาษาอังกฤษและภาษาไทยก็คือ ในภาษาอังกฤษจะมีการเปลี่ยนแปลงรูปคำกริยาและ/หรือการเพิ่มคำเข้ากับคำกริยาเพื่อแสดงกาล ส่วนในภาษาไทยจะมีแต่การเพิ่มคำเข้ากับคำกริยาเพื่อแสดงกาลเท่านั้น

ในภาษาไทยนั้นถ้าต้องการที่จะแสดงเวลาให้แน่ชัดจะต้องอาศัยวิเศษณ์วิเศษณ์บอกเวลาเป็นเครื่องช่วยความเข้าใจ ซึ่งถ้าวิเศษณ์บอกเวลานี้ไม่ปรากฏในประโยค จะทำให้ประโยคนั้น ๆ กำกวมในแง่ของกาลคืออาจจะหมายถึงกาลใด ๆ ไค้ ทั้งนี้แสดงว่าในภาษาไทยปรินทจะมีความสำคัญมากในเรื่องกาล เพราะปรินทจะเป็นเครื่องบ่งให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเวลาใด

นอกจากนี้ เจลา ไชยรัตน์ ได้ทำการเปรียบเทียบรูปที่แสดงกาล (Tense marker) ในภาษาอังกฤษและภาษาไทย คำว่ารูปแสดงกาลนี้จะหมายถึงการเปลี่ยนแปลงที่รูปคำกริยาและคำต่าง ๆ ที่เพิ่มเข้ากับคำกริยาเพื่อแสดงกาลโดยไม่รวมถึงวิเศษณ์วิเศษณ์บอกเวลา และได้พบว่าไม่มีรูปแสดงปัจจุบันกาลในภาษาไทย ดังจะเห็นไค้จากคำกล่าวที่ว่า

¹

Chalao Cheiyaratana, "A Comparative Study of English and Thai Syntax" (Doctor's Thesis, Indiana University, 1961), p. 186-187.

"เป็นที่ประจักษ์แล้วว่าในภาษาไทยไม่มีรูปแชกงปัจจุบันกาล"¹

2.2.2 พงษ์ศรี เลขะวัชนะ

พงษ์ศรี เลขะวัชนะ² ได้ศึกษาเปรียบเทียบภาษาอังกฤษและภาษาไทยในเรื่องเสียงคำ ไวยากรณ์ และคำศัพท์ เพื่อศึกษาค้นคว้าถึงความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างภาษาทั้งสองรวมทั้งวิเคราะห์ถึงข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วย

ในการเปรียบเทียบระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทยของพงษ์ศรีนี้ได้พูดถึงเรื่องกล่าวไว้ว่า ความสามารถในการใช้กาลต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษให้ถูกต้องนั้นอาจจะนับได้ว่าเป็นเรื่องที่ยากที่สุดสำหรับคนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ โดยได้แสดงตารางในการเปรียบเทียบรูปคำกริยาในภาษาอังกฤษและภาษาไทยเพื่อให้เห็นว่ารูปคำกริยาในภาษาอังกฤษนั้นมีมากเกือบเป็นสองเท่าของรูปคำกริยาในภาษาไทย และรูปคำกริยาในภาษาไทยเพียงรูปเดียวอาจสามารถใช้แทนรูปคำกริยาในภาษาอังกฤษได้หลายรูป ดังตารางต่อไปนี้ คือ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ Chalao Chaiyaratana, "A Comparative Study...", p. 188.

² Pongsri Lekawatana and others. A Contrastive Study of English and Thai (The Department of Linguistic Contrastive Project. The University of Michigan, 1969), p.61-62.

ตารางที่ 2¹

การเปรียบเทียบรูปคำกริยาในภาษาอังกฤษและภาษาไทย

ภาษาอังกฤษ	ภาษาไทย
1 work	verb
2 worked	none
3 will work	จะ + verb
4 have worked (completion)	verb + แล้ว
have worked (habitual)	เคย + verb
5 had worked (completion)	none
had worked (habitual)	none
6 will have worked	none
7 I am working (future)	none
I am working (continuous)	กำลัง + verb
8 I was working	none
9 I will be working	จะ + กำลัง + verb
10 I have been working	none
11 had been working	none
12 will have been working	none
13 would work	none
14 would have worked	none

¹ Pongsri Lekawatana and others, A Contrastive Study...,

จากตารางที่ 2 นี้ สามารถสรุปได้ว่ารูปคำกริยาในภาษาไทยมี 7 รูป คือ

1. Verb
2. ǎ + verb
3. verb + lǎw
4. k^hoy + verb
5. ǎ + verb + dâ + $\begin{cases} lǎw \\ \text{time} \end{cases}$
6. kamlaŋ + verb
7. ǎ + kamlaŋ + verb

ในตารางที่ 3 ต่อไปนี้ เป็นการเปรียบเทียบรูปคำกริยาภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อแสดงให้เห็นว่ารูปคำกริยาในภาษาไทยเพียงรูปเดียวอาจจะใช้แทนรูปคำกริยาในภาษาอังกฤษได้มากถึง 4 รูป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3¹

การเปรียบเทียบรูปคำกริยาในภาษาไทย-ภาษาอังกฤษ

ภาษาไทย	ภาษาอังกฤษ
1. verb-unmarked tense	1. present 2. past 10. present perfect continuous 11. past perfect continuous
2. cǎ + verb - future tense	3. future 13. present continual 14. past continual
3. verb + lǎw or verb + dǎy + lǎw perfective	4. present perfect-completion 5. past perfect-completion
4. k'wǎy + verb-habitual	4. present perfect-habitual 5. past perfect-habitual
5. cǎ + verb + dǎy + $\begin{cases} lǎw \\ \text{time} \end{cases}$	6. future perfect 12. future perfect continuous
6. kamlan + verb-continuous	7. present continuous 8. past continuous
7. cǎ + kamlan + verb future continuous	9. future continuous

หมายเหตุ ตัวเลขของตัวอย่างภาษาอังกฤษในตารางที่ 3 นี้ตรงกับในตารางที่ 2

¹

Pongsri Lekawatana and others, A Contrastive Study..., p. 62.

2.2.3 ควงเคื่อน สุวัตถิ

ในปี ค.ศ. 1968 ควงเคื่อน สุวัตถิ¹ ได้ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างคำกริยาในภาษาอังกฤษและภาษาไทย และได้กล่าวถึงเรื่องกาลไว้ว่า กาลในภาษาอังกฤษมีอยู่ 2 กาล คือ ไมโซคิต (Non-past) และอคิต (Past) โครงสร้างกริยาวลีที่สมบูรณ์จะมีส่วนประกอบถึง 5 ส่วนดังนี้ คือ

Non - past } + (Mod.) + (have-ed) + (be-ing) + Vb²
 Past } 1

คังจะยกเป็นตัวอย่างให้เห็นคังนี้ คือ

007362

¹ Duangduen Suwattee, "A Contrastive Analysis of English and Thai Verbs" (M.A. Thesis, University of North Carolina, 1968), pp.55-66.

² ส่วนประกอบอยู่ในวงเล็บเป็นส่วนประกอบที่เลือกได้ (optional) คืออาจจะปรากฏหรือไม่ปรากฏในประโยคได้

Mod	=	Modal เช่น will
have-ed ₁	=	Verb to have + perfective participle suffix เช่น have spoken
be-ing	=	Verb to be + imperfective participle suffix เช่น is speaking
Vb	=	Verbal เช่น speak

กลุ่มคำกริยาที่ไม่ใช่อดีต

speaks / speak

has / have spoken

is / are speaking

has / have been speaking

will speak

will have spoken

will be speaking

will have been speaking

กลุ่มคำกริยาอดีต

spoke

had spoken

was speaking

had been speaking

would speak

would have spoken

would be speaking

would have been speaking

ส่วนในเรื่องของกาลในภาษาไทยนั้น คงเคื่อน สุวัตติ กล่าวว่าจะไม่มีความแตกต่างระหว่างแบบอดีต ไม่ใช่อดีต (Past/Non-Past) เช่นในภาษาอังกฤษ คำว่า "กาล" (Tense) ซึ่งใช้อธิบายระบบของคำกริยาในภาษาอังกฤษใช้ไม่ได้กับระบบคำกริยาในภาษาไทย และเมื่อใดก็ตามที่คนไทยต้องการที่จะระบุถึงเวลาหนึ่งเวลาใดก็มักจะใช้วิเศษณ์วลีบอกเวลา เช่น เมื่อวานนี้ วันนี้ พรุ่งนี้ ในประโยคนั้น เช่น

เขาไปเมื่อวานนี้

เขาไปวันนี้

เขาไปพรุ่งนี้

ถ้าประโยคในภาษาไทยไม่มีเครื่องหมายแสดงเวลา (time markers) อาจจะหมายถึงการกระทำหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเวลาใดก็ได้ ดังเช่นประโยคต่อไปนี้

ฉันไปที่นั่นเสมอ

ตัวอย่างประโยคภาษาไทยข้างต้นนี้อาจจะแปลเป็นภาษาอังกฤษว่า

I always go there

I always went there .

ซึ่งผู้ฟังเข้าใจได้ว่าคำกริยา "ไป" นั้นเกิดขึ้นในอดีตหรือปัจจุบันจากบริบท
นอกจากนี้ ดวงเคื่อน สุวัทธิ ยังได้เขียนเทียบคำกริยาในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
เพื่อให้เห็นความแตกต่างของระบบคำกริยาในภาษาทั้งสองไว้ดังนี้ คือ

กิน	eats / eat
	ate
กินแล้ว	has / have eaten
	had eaten
กำลังกิน	is / are eating
	was / were eating
กำลัง กิน อยู่ แล้ว	has / have been eating
	had been eating
จะกิน	will eat
	would eat
กิน ได้	can eat
	could eat
ควร (จะ) กิน	shall eat
	should eat
อาจ (จะ) กิน	may eat
คง	might eat
จะ กำลัง กิน (อยู่)	will be eating
	would be eating
จะ กิน แล้ว	will have eaten
	would have eaten
จะ กำลัง กิน อยู่ แล้ว	will have been eating
	would have been eating

กำลัง จะ กิน is / are going to eat

was / were going to eat

และในตอนท้าย คงเคื่อน สุวัฑฒ์ ได้สรุปไว้ว่า กาลในภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่ยุ่งยากสับสนที่สุดสำหรับผู้พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ โดยเฉพาะในเรื่องรูปภาษา (Form) (Usage) และการใช้

จากผลงานของ เฉลลา ไชยรัตน์ พงษ์ศรี เลขะวัณณะ และ คงเคื่อน สุวัฑฒ์ แล้ว อาจกล่าวได้ว่า ทั้ง 3 ท่านศึกษาเรื่องกาลแต่เฉพาะรูปภาษาเท่านั้น ไม่ได้ศึกษาเรื่องความหมายของกาล และการผันลักษณะที่มีความสัมพันธ์กับกาล ฉะนั้นผู้เขียนจึงสนใจที่ศึกษาเปรียบเทียบเรื่องกาล โดยเฉพาะปัจจุบันกาลทั้งในค่านความหมายและรูปภาษาอย่างละเอียด ในค่านความหมายจะพิจารณาจากการผันลักษณะที่ปรากฏร่วมกับปัจจุบันกาล ส่วนในค่านรูปภาษาจะพิจารณาทั้งรูปในโครงสร้างลึกและรูปในโครงสร้างผิว โดยยึดทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรตเป็นหลักในการวิเคราะห์ปัจจุบันกาล เนื่องจากเป็นทฤษฎีที่อธิบายภาษาไว้อย่างชัดเจน ทั้งในระดับโครงสร้างลึกและโครงสร้างผิว

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย